

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: MUDr. K. M., bytem M. L., zastoupené: JUDr. Pavel Turoň, advokát, se sídlem Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 7.7.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014 č.j. X o starobní důchod,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 7.7.2014 se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014 č.j. X, jelikož s ním nesouhlasí, protože z něho ani z předcházejícího rozhodnutí ze dne 7.3.2014 nevyplývá, z jakých důvodů není do doby pojištění stále zařazeno a zohledněno období od roku 1965 do roku 1985 a proč důchod je stále výrazně nižší, než důchod českého lékaře, přestože nikdy jinou práci, než práci lékaře specialisty před příchodem do ČR i v ČR nevykonávala a má tak odpracováno 41 roků. Ani není zřejmé, z čeho žalovaná dospěla při stanovení výpočtového základu k částce, ze které vychází, neboť ta není adekvátní výdělků lékaře – specialisty, její důchod nemůže být tak nízký, jak je stanoven v napadeném rozhodnutí, byť se jedná o důchod předčasný a musí být na úrovni českého lékaře. Dále bylo namítáno, že při stanovení jejího důchodu nebylo postupováno dle Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení a pochybení žalované bylo konstatováno již v rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 16 Ad 67/2011-100 ze dne 30.1.2013. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 5.5.2014 a vrácení věci žalované; také bylo navrženo, aby řízení o této žalobě bylo spojeno s řízením

vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 16/2014. (*K žalobě připojila mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 5.5.2014 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č. I. č.j. X ze dne 7.3.2014, jímž jí ČSSZ podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), a podle čl. 4 odst. 1, 2, čl. 5 odst. 1 a čl. 6 a čl. 7 Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. (dále jen **Dohoda**), uvolnila od 22.1.2010 starobní důchod před dosažením důchodového věku. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.5.2014 žalovaná zdůraznila, že přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu a po provedeném dokazování zjistila, že výpočet starobního důchodu před dosažením důchodového věku (dále jen **starobní důchod**) byl proveden správně, protože byl správně stanoven věk potřebný pro vznik nároku na starobní důchod i veškerá doba pojištění, vyměřovací základy a vyloučené doby získané žalobkyní byly zohledněny ve starobním důchodu, jakožto i snížení výše procentní výměry tohoto důchodu dle § 36 odst. 1 zákona. Žalobkyně získala ke dni přiznání uvedeného důchodu (tj. 22.1.2007) 36 roků pojištění díky započtené době pojištění potvrzené Penzijním fondem Ruské federace (dále jen **Penzijní fond**) a do dosažení řádného důchodového věku jí chyběly 3 roky a její důchodový věk byl nižší než 63 let, proto splnila podmínky pro vznik nároku na důchod. Jelikož žalobkyně vychovala 1 dítě, dosáhla důchodového věku v 59 letech a 8 měsících, tj. dnem 22.1.2010. Dále byl popsán podrobně postup při výpočtu důchodu i zohlednění skutečnosti, že žalobkyně v době od 23.5.2007 do 21.1.2010 vykonávala výdělečnou činnost, když pracovala ve společnosti Léčebné lázně a. s. v Mariánských Lázních, kdy v tomto období získala celkem 940 dnů, které ČSSZ odečetla z původních 1096 dnů chybějících do dosažení jejího důchodového věku. Ke snížení výše procentní výměry starobního důchodu tak nově zůstalo jen 156 dnů, které odpovídají jen 1,8% z částky 6.722,- Kč, proto pouze o částku 120,- Kč byla nově snížena procentní výměra důchodu (3.630,- mínus 120,- se rovná 3.510,-), proto procentní výměra důchodu nově činila 3.510,-Kč měsíčně. Také se žalovaná vyjádřila ke všem námitkám žalobkyně a neshledala je důvodnými, když žalobkyně požadovala přiznání důchodu od 22.1.2007, proto každá změna výše tohoto důchodu se posuzuje k uvedenému datu.

*Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 12.11.2014 uvedla mimo jiné, že navrhuje zamítnutí žaloby, protože nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 5.5.2014; dále popsala průběh celého řízení po podání žádosti žalobkyně dne 13.10.2006, kdy jí rozhodnutím ze dne 26.6.2013 byl přiznán požadovaný důchod od 22.1.2007, ale jelikož žalobkyně ještě předložila evidenční listy důchodového pojištění (dále jen **EL**) vyhotovené zaměstnavatelem Léčebné lázně, Mariánské Lázně, a.s., prokazující její výdělečnou činnost od 23.5.2007 do 31.5.2013 tj. 940 dnů, proto rozhodnutím ze dne 7.3.2014 označené I., byla navýšena celková doba pojištění 34 roků a 74 dnů o zmíněných 940 dnů na celkovou dobu pojištění v rozsahu 36 roků a 284 dnů, neboť žalobkyně po přiznání starobního důchodu dle § 31 zákona vykonávala výdělečnou činnost a nepobírala přitom starobní důchod ani invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně; o dobu 940 dnů pojištění se současně zkrátila doba, za níž náleželo snížení výše starobního důchodu přiznaného dle § 31 zákona do dosažení důchodového věku (do 21.1.2010). Ohledně nezohlednění období od roku 1965 do roku 1985 žalovaná odkázala na osobní list důchodového pojištění (dále jen **OLDP**), z něhož je jednoznačně patrné, že doba*

pojištění od 1.9.1965 do 22.1.1996 je označena jako doba ruská, tedy doba zhodnocená v souladu s Dohodou na podkladě posouzení a potvrzení ruským nositelem pojištění, neboť je evidentní, že žalobkyně po celou tuto dobu žila a pracovala na území Ruské federace. Proto je pouze ruský nositel pojištění příslušný o takové době pro účely důchodového pojištění rozhodnout. Nesouhlasí-li žalobkyně s rozsahem hodnocení, má možnost se sama na ruského nositele pojištění obrátit, neboť žalované totiž není Dohodou dána povinnost dotazovat se na doby pojištění, pokud je nositel pojištění sám neuznává podle svých vnitrostátních zákonných předpisů. Jiná je však otázka, pokud nositel pojištění potvrdil doby pojištění v rozličných časových intervalech, které se překrývají a přitom neshodují. V takovém případě je nutné na nesrovnalosti poukázat a požadovat nápravu. V předmetné věci žalovaná po několikaletém vyzývání ruského nositele pojištění k přesnému označení počtu doby pojištění, čemuž bylo vyhověno, již neshledává v tomto směru pochybnosti tedy ani důvod požadovat doplňující šetření. Rovněž žalovaná zdůraznila, že na výši starobního důchodu mají zásadní vliv dva faktory, kterými je **délka doby pojištění** do vzniku nároku na důchod a **výše dosahovaných vyměřovacích základů** v jednotlivých kalendářních letech rozhodného období, když pro tyto účely je zcela pomíjeno, v jaké profesi byly vyměřovací základy získány. Z toho důvodu nelze paušalizovat výši starobního důchodu lékaře, neboť i tato profese, obdobně jako každá jiná, má své stupně ohodnocení v závislosti na její složitosti a rozsahu. Také byl připomenut čl. 30 odst. 1 Listiny, podle níž občané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele. V obecné rovině sice tento zákon hovoří o právu občanů na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, avšak už nespecifikuje, jakou formou by zabezpečení mělo být provedeno a ve svém odstavci 3 v podrobnostech odkazuje na zákon. Podle článku 41 odst. 1 Listiny se lze tohoto práva domáhat pouze v mezích zákonů, které ustanovení článku 30 Listiny provádějí. Ze zákona o důchodovém pojištění pak vyplývá, že pojištěnec má nárok na „zaručenou“ výši důchodu, jen pokud jde o základní výměru důchodu dle § 33 odst. 1 zdp a podle odst. 2 věty třetí téhož zákona na procentní výměru ve výši 770,- Kč měsíčně, pochopitelně za předpokladu splnění podmínek pro vznik nároku na starobní důchod (§ 31).

Následně žalobkyně v podání ze dne 22.12.2014 setrvala na svých názorech, jelikož dle ní žalovaná záměrně zastírá svoji nečinnost a nemožnost rozhodnutí, resp. správného rozhodnutí svaluje na ruského nositele pojištění, nicméně nebyla schopna jí předložit korespondenci s ruskou stranou, tudíž fakticky nekonala, o čemž se přesvědčila i u ruského nositele pojištění, neboť se sama a na vlastní náklad vypravila věc řešit přímo v Rusku. Dobu pojištění žalovaná opakovaně měnila, a to tak, že ji na základě jejích námitek prodlužovala. Žalovaná řeší existenci jejího pracovního poměru v době po podání žádosti o důchod, ale záměrně přitom opomíjí skutečnost, že o předčasný důchod žádala včas, ale žalovaná nebyla schopna jí tento vyměřit ani vyplácet zálohu, proto byla z existenčních důvodů nucena pracovat dále; nejednalo se tedy z její strany o svévoli či o záměr se obohatit, ale výhradně o existenční nutnost. Dále bylo uvedeno, že odmítá argumentaci žalované, neboť je přesvědčena o své pravdě a o právu na spravedlivý důchod. Jestliže se žalovaná v tomto směru dovolává Listiny základní práv a svobod a potažmo zákona o důchodovém pojištění, pak i zákon musí být v souladu s Listinou, když ani pod hlavičkou zákona nemůže docházet k diskriminaci.

Poté *žalovaná* dne 5.3.2015 odkázala na své vyjádření ze dne 12.11.2014 a dále pro stručnost odkázala i na vyjádření ze dne 11.11.2011 v předchozím soudním řízení vedeným před Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 16Ad 67/2011 obsahující chronologický průběh a okolnosti postupu ve správním i nalézacím řízení, který má spisovou oporu ve správním spisu.

Žalobkyně v podání dne 12.3.2015 sdělila nesouhlas s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, a poté dne 25.3.2015 ještě sdělila, že nemá, co by na svém stanovisku a svých žalobních tvrzeních měnila, když *žalovaná* si z předchozího soudního řízení nevzala ponaučení a ve věci stále nepostupuje správně, takže jí nezbývá, než se znovu domáhat nápravy soudní cestou; s ohledem na to, že se *žalovaná* dovolává rozsudku sp. zn. 16 Ad 67/2011, poukázala proto na to, že jím krajský soud rozhodnutí *žalované* zrušil, tedy shledal v řízení vedeném před *žalovanou* pochybení.

Z připojeného *spisu zdejšího soudu* sp. zn. 16Ad 67/2011 a to z výroku I. rozsudku ze dne 30.1.2013 na č.l. 100 vyplývá, že jím byla zrušena rozhodnutí ČSSZ ze dne 4.7. a 9.3.2011 pro vady řízení a věc byla vrácena *žalované* k dalšímu řízení a v odůvodnění bylo konstatováno, že nedostatek podkladů o době pojištění *žalobkyně* zavinil ruský nositel pojištění a nikoli *žalovaná*, která konečně v průběhu soudního řízení získala všechny potřebné údaje o době pojištění *žalobkyně* na území Ruské federace, když pouze na něm záviselo, kdy a jaké rozhodné skutečnosti uvede, přičemž *žalovaná* opakovaně žádala ruského nositele o jednoznačné stanovisko ohledně hodnocení dob pojištění *žalobkyně* a i o chronologický rozpis hodnotitelných dob, čemuž bylo vyhověno až dne 9.11.2012.

Následně *žalovaná* dne 19.6.2015 doplnila vyjádření ze dne 5.3.2015, kdy uvedla, že *rozhodnutím ze dne 26. 6. 2013* byl *žalobkyni* přiznán starobní důchod podle § 31 zákona od 22.1.2007, jak požadovala a doplatek na starobním důchodu byl vyčíslen ve výši 199.129 Kč za dobu od přiznání, tj. od 22.1.2007, pouze do 22.9.2010, neboť od 23.9.2010 byl *žalobkyni* přiznán ruským nositelem pojištění starobní důchod; *rozhodnutím ze dne 22. 5. 2014, č.j. X*, byla *žalobkyni* uložena povinnost dle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., vrátit přeplatek v částce 53.989 Kč, který vznikl zdvojenou výplatou starobního důchodu, a to na podkladě rozhodnutí ze dne 26.6.2013 a rozhodnutí označeném I. ze dne 7.3.2014, přičemž zdvojenou výplatou se rozumí poukázání doplatku na starobním důchodu za dobu od 22.1.2007 do 21.2.2014 dvakrát; poprvé dne 13.2.2014 ve výši 42 354 Kč, podruhé téhož dne ve výši 92 392 Kč. Dále bylo připomenuto, že ke zrušení jejího rozhodnutí uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni došlo pouze v důsledku toho, že se ruský nositel pojištění po opakovaném několikaletém naléhání *žalované* konečně jednoznačně vyjádřil ke zhodnotitelné době pojištění získané *žalobkyní* podle ruských právních předpisů, a jejímž zápočtem jí vznikl nárok na starobní důchod podle § 31 zákona, ale v samotném postupu *žalované* neshledal soud pochybení.

V dalším podání *žalobkyně* dne 11.7.2015 setrvala na podané žalobě s tím, že *žalovaná* v žádném svém rozhodnutí ani vyjádření v rámci tohoto řízení neuvedla a nezdůvodnila, z jakého důvodu jí důchod nevyplácela v pravidelných měsíčních intervalech, jak jí to ukládá zákon, byť v pravidelných zálohových platbách, tudíž vlastní způsob vyplácení důchodu svědčí o nečinnosti *žalované* a vymlouvat se na ruského nositele pojištění není na místě. Dále

namítala, že žádnou zdvojenou výplatu starobního důchodu neobdržela, nikdy se nejednalo o platby ve stejné výši a navíc vyplacené částky přijala v dobré víře. (*Pozn. soudu: obsahem se toto podání vztahuje k další projednávané věci žalobkyně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 48/2014 o přeplatku starobního důchodu.*)

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 5.5.2014 bylo vypraveno dne 6.5.2014, není však u něho připojena doručenka, lze však předpokládat dle založené doručky týkající se dalšího rozhodnutí ze dne 5.5.2014, které bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 7.5.2014, že i napadené rozhodnutí, které dle na něm uvedeného rozdělovníku bylo zasláno zástupci žalobkyně, bylo doručeno téhož dne; obsah spisu odpovídá údajům uvedeným v rozhodnutí ze dne 5.5.2014 a předcházejícího rozhodnutí č. I. ze dne 7.3.2014 i ve všech vyjádřeních žalované v této věci.

*U ústního jednání konaného dne 16.7.2015 prostřednictvím svého zástupce žalobkyně setrvala na podané žalobě, požadovala, aby z důvodu procesní ekonomie nebylo rozhodováno, neboť má být vyčkáno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) o kasační stížnosti (*sp. zn. 5Ads 126/2015*) podané proti rozsudku zdejšího soudu ve věci 16Ad 16/2014 a závěrem uvedla, že z důvodů uvedených v žalobě i v jednotlivých vyjádřeních má za to, že prokázala nesprávnost napadeného rozhodnutí, proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí; požadovala i náhradu nákladů řízení s tím, že jejichž výše bude specifikována do 3 dnů. Zástupkyně žalované závěrem plně odkázala na stanovisko ze dne 12.11.2014 včetně všech doplňujících vyjádření a navrhla zamítnutí žaloby.*

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění (soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Podle § 54 odst. 1 a 2 zákona nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem. Nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu.

Dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od

něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení,

V článku 4 odst. 1 a 2 Dohody je stanoveno:

Při přiznávání důchodů a jiných dávek se plně započítává doba zaměstnání na území obou smluvních stran, včetně doby zaměstnání opravňující k přiznání důchodů za výhodnějších podmínek a ve vyšší výměře. Přitom orgány sociálního zabezpečení započítávají dobu zaměstnání, jakož i dobu jiné jemu na roveň postavené činnosti jak ve svém, tak i ve druhém státě bez ohledu na to, jaká část požadované doby zaměstnání připadá na práci v každém z těchto států.

Započtení doby zaměstnání, pokud jde o dobu práce v každé ze smluvních stran, se provádí podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla vykonávána práce nebo jí na roveň postavená činnost.

Podle článku 5 odst. 1 Dohody občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení pracovali, vyměřují se důchody a jiné dávky z výdělku dosaženého v zaměstnání v zemi, do níž přesídlili.

Dle článku 6 Dohody důchody přiznávají a vyplácejí orgány sociálního zabezpečení té smluvní strany, na jejímž území občané, kteří mají nárok na důchod, trvale bydlí ke dni podání žádosti o důchod; důchody se přiznávají za podmínek a ve výši stanovené právními předpisy této smluvní strany.

V článku 7 odst. 1 až 3 Dohody je stanoveno následující:

Přesídlí-li důchodce z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany, zastaví orgán sociálního zabezpečení, který vyplácí důchod, výplatu důchodu od prvního dne měsíce následujícího po přesídlení.

Orgán sociálního zabezpečení smluvní strany, na jejíž území důchodce přesídlí, poskytne důchodci po jeho přesídlení důchod podle právních předpisů této smluvní strany. Nárok na důchod se nebude v takovém případě přezkoumávat, jestliže podle právních předpisů této smluvní strany je zaveden důchod téhož druhu. Starobní důchod se poskytne za podmínky dosažení věku potřebného pro výplatu tohoto důchodu podle právních předpisů smluvní strany, na jejíž území důchodce přesídlil.

Vrátí-li se přesídlivší důchodce na území smluvní strany, kde původně bydlil, obnoví orgán sociálního zabezpečení této smluvní strany od prvního dne měsíce následujícího po jeho návratu výplatu důchodu zastavenou podle ustanovení odstavce 1 tohoto článku.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud na základě všech shora zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014 není důvodná* s ohledem na níže uvedené.

Žalobkyně vychovala 1 dítě, dosáhla tudíž důchodového věku v 59 letech a 8 měsících, tj. dnem 22.1.2010, proto bylo vyhověno její žádosti o přiznání starobního důchodu dle § 31

odst. 1 písm. a) zákona k datu 22.1.2007 (viz shora). Dle názoru soudu s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti však žalobkyně neprokázala pochybení žalované ČSSZ při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 5.5.2014, jímž byly její námitky zamítnuty a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č. I. ze dne 7.3.2014, neboť žalovaná s ohledem na dodatečné zhodnocení doby pojištění na území Ruské federace v období od 6.4. do 8.5.1992 a od 2.11.1992 do 10.1.1993, postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona i článků Dohody, která pozbyla platnost ve vztahu k Rusku 31.12.2008, a rozhodla o zvýšení důchodu, kdy započítala i dobu pojištění od 23.5.2007 do 21.1.2010, po kterou nenáležela výplata starobního důchodu z důvodu současné výdělečné činnosti žalobkyně a zároveň i snížila odečet doby do dosažení důchodového věku z 1096 na 156 dnů, což se rovněž projevilo ve výši důchodu.

Soud však považuje za nezbytné uvést, že *žalovaná v rozhodnutí č. I. ze dne 7.3.2014 pochybila, když ve výroku uvedla, že se od 22.1.2010 uvolňuje starobní důchod, jelikož správně mělo být použito slovo zvyšuje, jak je zcela zřejmé ze znění příslušného § 56 odst. 1 písm. b) zákona, dle něhož bylo postupováno*, což vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí a *toto pochybení nemající vliv na zákonnost rozhodnutí nebylo napraveno ani rozhodnutím o námitkách*, ale ani tak nelze dojít k závěru, že by mohlo být způsobilé ke zjištění, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Lze toliko apelovat na žalovanou, aby věnovala větší pozornost používání správných slov ve vztahu k jednotlivým paragrafům zákona, dle nichž rozhoduje či postupuje. Toto pochybení ani žalobkyni nebylo namítáno, přesto soud považuje vhodné na ně upozornit. Rovněž soud neshledal důvod pro spojení této věci s věcí vedenou pod sp. zn. 16Ad 16/2014 (ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 30.4.2015, žaloba žalobkyně byla zamítnuta), neboť tím by se řízení stalo obsáhlejším a i více nepřehledným.

Výše přiznaného starobního důchodu, jak již bylo konstatováno i v předchozím řízení ve věci žalobkyně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 16/2014, sice dle žalobkyně není adekvátní výdělků lékaře – specialisty, ale je naprosto v souladu s prokázanou dobou pojištění žalobkyně získanou v ruském i českém důchodovém pojištění a zejména výší příjmů vykázaných zaměstnavateli a i žalobkyni stanovenému a odváděnému pojistnému v době, kdy byla osobou samostatně výdělečně činnou (tj. OSVČ), když důchodový systém platný v ČR nerozlišuje výši důchodu dle jednotlivých profesí, ale toliko dle délky získané doby pojištění a vykázaných příjmů v rozhodném období, tj. od r. 1986 do konce roku předcházejícího roku, od něhož je přiznán starobní důchod na základě žádosti pojištěnce, tedy v případě žalobkyně se příjmy zohledňují ode dne, kdy má vykázanou dobu pojištění v ČR s příjmem, konkrétně od 1.5.1998 do 31.10.2006, když celková doba pojištění do 22.1.2007 činila 13.424 dnů. tj. 36 roků a 284 dnů při započtení doby pojištění vykázané ruským nositelem pojištění.

Žalobkyně ve svých podáních v této věci toliko prezentovala své názory bez ohledu na realitu spočívající například v tom, že žalovaná jí nemohla vyplácet ani žádné zálohy na požadovaný důchod, jelikož s ohledem na nespolečnosti Penzijního fondu až do 9.11.2012 neměla žalobkyně vykázanou potřebnou zákonem stanovenou dobu pojištění, neboť tu získala pouze s přihlédnutím k vykázané době pojištění v Ruské federaci, tudíž v té době nesplňovala zákonem stanovenou podmínku potřebné doby pojištění. Soud také podotýká, že *předmětem tohoto řízení bylo toliko rozhodnutí o zvýšení přiznaného důchodu a nikoli rozhodnutí o přeplatku na starobním důchodu*, která je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 48/2014.

Soudu žalobkyně nepředložila žádné důkazy na podporu svých tvrzení, toliko se domáhá toho, aby měla důchod jako čeští lékaři, avšak asi si nechce uvědomit, co již bylo opakováno a je zcela zřejmé ze zákona o důchodovém pojištění, že výše důchodu je závislá na délce doby pojištění a výši vykázaných příjmů v rozhodném období. Žalobkyně argumentuje 41 roky doby pojištění, ale kupodivu zapomíná, že k datu 22.1.2007, od něhož žádala o přiznání tzv. předčasného důchodu získala celkem 36 roků a 284 dnů, tedy nikoli 41 roků, když i tato délka doby pojištění by se ve výši důchodu projevila.

Rovněž soud podotýká, že žalovaná v rozhodnutí č. I. ze dne 7.3.2014 v závěru odůvodnění uvedla, že část důchodu bude použita na úhradu přeplatku vzniklého na vyplaceném důchodu z důvodu souběhu starobního důchodu před dosažením důchodového věku s příjmem z výdělečné činnosti od června 2008 (5 let zpětně ode dne výplaty dávky) do 21.1.2010, což lze považovat za toliko deklaratorní prohlášení nemající žádný vliv na rozhodnutí samé, avšak tento názor žalované není správný, jelikož řízení zahájené podáním žádosti žalobkyně dne 13.10.2006 bylo vlastně ukončeno až vydáním rozhodnutí žalované ze dne 26.6.2013 (*realizace rozsudku zdejšího soudu ze dne 30.1.2013 sp. zn. 16Ad 67/2011*), proto nelze postupovat dle § 55 odst. 2 zákona, jelikož nemůže jít k újmě pojištěnce délka trvání řízení, byť na délku řízení měla největší vliv nespolupráce Penzijního fondu, nikoli žalovaná či žalobkyně.

Soud také neshledal důvod k tomu, aby ve věci nebylo rozhodnuto při ústním jednání, jelikož i v případě, že bude rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 16Ad 16/2014 ze dne 30.4.2015 zrušen ke kasační stížnosti žalobkyně a dojde-li ke změně doby pojištění či výše příjmů v rozhodném období, ČSSZ v takovém případě zohlední nově prokázané skutečnosti, tedy znovu provede výpočet již přiznaného starobního důchodu žalobkyně a případně vydá nové rozhodnutí, dojde-li ke změně výše předmětného důchodu.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, když napadené rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014, s jehož obsahem se ztotožnil, shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, neboť žalobkyně neprokázala jí tvrzené pochybení žalované a dostatečným způsobem se žalovaná vypořádala i se všemi jejími námitkami proti rozhodnutí č. I. ČSSZ ze dne 7.3.2014.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 16. července 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně